

Arrest

nr. 346 444 van 10 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing tot intrekking van een visum van 4 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 mei 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Chongqing (China). Zij was in het bezit van een nationaal Congolees paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Portugese vertegenwoordiging in Kanton (China) geldig van 23 april 2026 tot 21 mei 2026 voor een duur van 14 dagen.

1.2. Op dezelfde dag beslist verweerder tot terugdrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BIJLAGE 11

Koninkrijk België
Federale Overheidsdienst Binnenlandse
Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Dienst Grenscontrole
Ref.: (...)

TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende,

1

de heer / mevrouw :

naam G. B. voornaam M. L.

geboren op (...) 1997 te POINTE-NOIR geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Volksrep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo (Volksrep.) nummer (...)

afgegeven te Brazzaville op : 05.06.2024

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Portugese vertegenwoordiging in Kanton geldig van 23.04.2026 tot 21.05.2026 voor een duur van 14 dagen, met het oog op : [...]

Aangekomen met HU469 (de nummer van de vlucht vermelden of het ander gebruikte transportmiddel) afkomstig uit Chongqing, en zal teruggedreven worden naar Chongqing, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Portugal door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Lissabon (Portugal), bewijzen van logies en een terugkeerticket dd. 12.05.2026 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...). Ze verklaart een deel van haar voorgenomen verblijf in Lissabon en een ander gedeelte in Porto (Portugal) te willen doorbrengen. Ze verklaart musea te willen bezoeken doch kan geen locaties of naam geven.

Verder verklaart ze een kathedraal in Lissabon te willen bezoeken maar kan hier eveneens geen enkele informatie over geven. Verder kan ze geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten en kent ze ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in Portugal.

Afgaande op deze gegevens en vaststellingen voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

in het SIS, reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°/10°)

Reden van de beslissing:

(J) Heeft geweigerd de biometrische gegevens te verstrekken die nodig zijn voor:

het aanleggen van het persoonlijk dossier in het inreis-uitreisstelsel

het verrichten van de grenscontroles

Opmerkingen:"

1.3. Eveneens op 4 mei 2026 treft verweerder een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Koninkrijk België

F.O.D. Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Dienst Grenscontrole

(...)

WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw G. B., M. L.

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 06.03.2026.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Portugal door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Lissabon (Portugal), bewijzen van logies en een terugkeerticket dd. 12.05.2026 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...). Ze verklaart een deel van haar voorgenomen verblijf in Lissabon en een ander gedeelte in Porto (Portugal) te willen doorbrengen. Ze verklaart musea te willen bezoeken doch kan geen locaties of naam geven. Verder verklaart ze een kathedraal in Lissabon te willen bezoeken maar kan hier eveneens geen enkele informatie over geven. Verder kan ze geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten en kent ze ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in Portugal.

Afgaande op deze gegevens en vaststellingen voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

4. u heeft niet aangetoond in de mogelijkheid te verkeren op rechtmatige wijze voldoende middelen van bestaan te verkrijgen, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

5. u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, a), IV en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

6. u bent door [naam lidstaat] in het Schengen Informatiesysteem (SIS)esignaleerd met het oog op weigering van toegang (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

7. u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

8. u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, 21, van Verordening (EG) nr. 2016/399 (Schengengrenscore), (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

9. u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de internationale betrekkingen van die lidstaat/lidstaten, (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

10. de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

11. er bestaat redelijke twijfel over de betrouwbaarheid van de verklaringen met betrekking tot: (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

12. er bestaat redelijke twijfel over de betrouwbaarheid en de echtheid van de overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

13. Er bestaat redelijke twijfel omtrent uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

14. er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35, 6, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

15. het doel en de omstandigheden van de voorgenomen luchthaventransit zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a, ii bis en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

16. u heeft niet aangetoond dat u in het bezit bent van een toereikende en geldige medische reisverzekering (artikel 32, 1, a), VII) en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

17. de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht¹ (artikel 34, 3 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Aanvullende opmerkingen"

2. De ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing tot intrekking van een visum

Zoals de verweerder terecht opmerkt in de nota met opmerkingen, is de vordering onontvankelijk voor zover ze wordt ingediend tegen de beslissing van 4 mei 2025 tot intrekking van een visum, thans de tweede bestreden beslissing.

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]"

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling” (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing tot intrekking van een visum geen verwijderings- of terughoudingsmaatregel is.

Verder moet er nog op worden gewezen dat, specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot teruggrijping, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden intrekkingsbeslissing is een accessorium van de beslissing tot teruggrijping, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot teruggrijping wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben.

De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate dat de beslissing tot teruggrijping kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing tot intrekking van het visum.

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt gevraagd van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 mei 2026 tot intrekking van een visum.

Enkel de beslissing van 4 mei 2026 tot teruggrijping (bijlage 11), hierna *“de bestreden beslissing”*, kan derhalve met de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden bestreden.

Het betoog van verzoeksters raadsvrouw ter terechtzitting doet hier niet anders over oordelen.

3. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

- Het hoorrecht, de rechten van verdediging en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

- Het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en medewerkingsplicht, het proportionaliteits-beginsel, het beginsel van goede trouw. Verzoekster verwijt verweerder ook een manifeste appreciatiefout.

Zij betoogt als volgt:

“1. De la violation de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif au droit de retour et la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du devoir de collaboration procédurale, de proportionnalité, de bonne foi ;

Attendu que l'acte attaqué viole les articles cités au moyen en ce que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance en temps utile.

La partie adverse estime que la requérante n'aurait pas suffisamment démontré l'objet touristique de son séjour. Toutefois, cette appréciation procède d'une analyse manifestement incomplète et déraisonnable des éléments du dossier. Alors que, l'administration a catégoriquement refusé de lui laisser l'occasion de s'expliquer, ni de présenter les preuves présentes dans son GSM. Elle allègue qu'au contraire, l'agent de l'administration a crié sur elle, lui arracha son GSM en la mettant dans l'impossibilité de se défendre.

La partie adverse ne pourrait soutenir que la requérante n'aurait pas été en mesure de donner des explications claires concernant ses activités touristiques prévues, ni les sites touristiques ou attractions qu'elle souhaitait visiter au Portugal. Force est de constater que, les preuves présente dans son GSM confirment à suffisance que les conditions du voyage sont crédibles et suffisamment documentées, par conséquent, les conditions d'entrée pour un court séjour dans l'espace Schengen ne sont pas remplies vu qu'à l'heure actuelle du numérique, ceci doit être prouver par tout moyen de droit.

A l'heure actuelle de numérique, il n'est plus question de tout retenir par coeur, ni produire la version papier des sites touristiques à visiter. Toutes preuves y relatives présentes sur son GSM devrait suffire vu que même la preuve d'un titre de transport avec code barre correct présent au téléphone est admise. La requérante pouvait suffisamment démontrer à travers son téléphone portable toutes informations relatives aux lieux touristiques à visiter au Portugal ainsi que les réservations y relatives si la partie adverse avait agi dans le respect du principe général de droit à la bonne administration selon son devoir de minutie et soins. La requérante disposait bien d'un visa Schengen régulier, d'un billet aller-retour, de réservations d'hébergement ainsi que d'informations et réservations numériques accessibles sur son téléphone portable. Force est de constater que, la partie adverse a refusé de prendre en considération les éléments numériques disponibles sur le GSM de la requérante. Alors qu'à l'ère actuelle du numérique, il est manifestement déraisonnable d'exiger d'un voyageur qu'il soit en possession exclusive de documents papiers ou qu'il mémorise l'intégralité de son itinéraire touristique par coeur.

Tout voyageur diligent et prudent placé dans la même situation que la requérant ne pourrait être jugé sans satisfaire les conditions d'entrée sur l'espace Schengen tout simplement par ce qu'elle apporte ses preuves par moyen numérique vu que les documents électroniques et justificatifs numériques constituent aujourd'hui des moyens de preuve usuels et parfaitement admis dans les voyages internationaux, notamment :

- billets électroniques ;*
- cartes d'embarquement numériques ;*
- réservations hôtelières en ligne ;*
- confirmations électroniques de paiement.*
- Sites touristiques à visiter*
- Réservation taxi Uber ou Bolt etc.*

Le Conseil du Contentieux des Étrangers rappelle de manière constante que l'administration est tenue de procéder à un examen individuel, concret et complet de chaque situation.

En refusant d'examiner les preuves disponibles sur le téléphone portable de la requérante, la partie adverse a manqué à son devoir de minutie de prendre en compte un moyen de droit numérique et a commis par conséquent, une erreur manifeste d'appréciation.

Tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi. En agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir. Il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale. Il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse.

En effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait des tous les éléments requis afin d'accéder au territoire Schengen, à savoir le Portugal. Il s'en suit que cette décision de refoulement repose sur une base non légalement admissible. Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

2. De la violation à la violation du droit d'être entendu ainsi que la violation des droits de la défense prévu dans l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

Le droit d'être entendu constitue un principe général du droit de l'Union européenne applicable à toute décision susceptible d'affecter défavorablement une personne étrangère. La Cour de Justice de l'Union européenne a rappelé que l'intéressé doit pouvoir faire connaître utilement son point de vue avant l'adoption d'une décision défavorable (Voir Cour de justice de l'Union européenne, arrêt Mukarubega, C-166/13 et Cour de justice de l'Union européenne, arrêt Boudjlida, C-249/13).

Ce droit implique aussi celui d'avoir l'occasion de présenter ses preuves par tout moyen de droit. En l'espèce, la requérante soutient qu'elle n'a pas été mise en mesure de présenter utilement les preuves contenues dans son téléphone portable. Elle soutient qu'elle disposait, sur son téléphone portable :

- des réservations effectuées ;*
- des preuves de paiement ;*
- des sites touristiques programmés ;*
- des itinéraires ;*
- ainsi que de diverses confirmations numériques de voyage.*

Elle affirme toutefois que les agents chargés du contrôle ne lui ont pas laissé la possibilité effective de produire les éléments contenus dans son GSM et ces preuves. Elle expose également que les agents présents lui ont retiré carrément son téléphone et refusé d'examiner les éléments numériques disponibles la mettant manifestement dans l'impossibilité de se défendre. Son droit d'être entendu a dès lors biaisé et vidé de sa substance.

Le Conseil du Contentieux des Étrangers sanctionne régulièrement l'absence d'audition effective ou l'absence de prise en considération des explications du voyageur (Voir CCE arrêt n° 294.084 du 14 septembre 2023 et arrêt n° 301.772 du 20 février 2024). Même à supposer certaines imprécisions dans les réponses de la requérante, la mesure litigieuse demeure disproportionnée au regard du visa régulièrement délivré, des réservations existantes des garanties de retour des éléments numériques disponibles relatifs à la localisation des sites touristique à visiter ainsi que ses contacts téléphoniques avec le taximan réservé à cet effet pour son déplacement personnel durant sa visite au Portugal.

La partie adverse bien qu'ayant pris connaissance des tous ces éléments n'en fait pas mention dans sa décision. Qu'il ne ressort pas de la motivation de sa décision qu'elle a pris en compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique. En motivant comme elle l'a fait en l'espèce, l'administration n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir à la décision d'annulation de visa et de refoulement.

La partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis numériques présent au téléphone de la requérante. Alors que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

En ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation;

Les motivations invoquées par l'Office des étrangers, à savoir l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence. La partie adverse ne donne pas les raisons de son refus de prendre en compte les preuves numériques présentes dans le téléphone de la requérante alors que ceux-ci lui donnent le droit d'entrée et de séjourner sur le territoire de l'UE ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par le requérant à son arrivée à l'aéroport. ”

3.3.3. De Raad is niet bekend met het beginsel van de medewerkingsplicht en leest in het verzoekschrift ook niet op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel met de voeten heeft getreden.

Verder verduidelijkt verzoekster niet op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden bijlage 11 is duidelijk in rechte en in feite gemotiveerd. Zo wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite op basis waarvan wordt besloten tot de toepassing van voormeld wetsartikel, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat de beslissing op stereotiepe wijze is gemotiveerd. Bovendien, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Deze motieven zijn voldoende duidelijk en laten verzoekster toe zich erop te verdedigen, wat ook blijkt uit het feit dat ze de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert en aanvoert dat ze behept zijn met een manifeste beoordelingsfout.

3.3.5. De inhoudelijke kritiek die de verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.3.6. De bestreden bijlage 11 steunt op artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven. In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfs-omstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

3.3.7. Kernpunt van verzoeksters betoog in een eerste onderdeel is dat het oordeel van verweerder berust op een manifest onvolledige en onredelijke analyse van de elementen van het dossier. Zij voert aan dat verweerder heeft geweigerd om rekening te houden met de stukken beschikbaar op haar gsm. Aan de hand van deze stukken zou zij meer informatie hebben kunnen geven over de toeristische trekpleisters die zij wenst te bezoeken in Portugal. Zij beweert dat de grenspolitie heeft geweigerd hier kennis van te nemen, haar gsm uit haar handen heeft gerukt en op haar heeft geroepen. Zij betoogt verder dat het kennelijk onredelijk is om van een reiziger te eisen dat hij exclusief in het bezit zou zijn van papieren documenten of dat hij zijn volledige toeristische route vanbuiten zou kennen. Zij wijst erop dat zij wel degelijk in het bezit is van een Schengenvisum, een retourticket, hotelreservaties evenals digitale informatie en reservaties op haar GSM.

3.3.8. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing inderdaad kan worden gelezen dat verzoekster in het bezit is van "*bewijzen van logies en een terugkeerticket dd. 12.05.2026*". Echter weerlegt verzoekster met haar betoog niet de vaststelling dat zij niet een minimum aan informatie kan geven over de door haar in Portugal geplande activiteiten of over de bezienswaardigheden die zij er wenst te bezoeken. Verder blijkt nergens uit dat verzoekster heeft aangegeven stukken op haar gsm te willen tonen aan de grenspolitie. Verzoekster toont haar beweringen ook niet aan dat de grenspolitie zou hebben geweigerd deze stukken te verifiëren. Dit blijkt geenszins uit het "*Grensverslag*" opgesteld op 4 mei 2026 dat zich in het administratief dossier bevindt. Nergens blijkt uit dat verweerder een onzorgvuldige beoordeling van verzoeksters dossier heeft gemaakt of dat hij met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden.

3.3.9. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog berust op een onjuiste lezing van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,...) kan hieruit geenszins worden afgeleid dat verweerder uitsluitend papieren reisdocumentatie in aanmerking zou nemen. Evenmin kan uit de vaststelling dat verzoekster geen informatie kon verstrekken omtrent de toeristische trekpleisters die zij beweerde te willen bezoeken, redelijkerwijze worden besloten dat verweerder zou vereisen dat zij haar volledige toeristische reis van buiten zou kennen.

3.3.10. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder erover valt dat verzoekster geen locaties of namen kan geven van de musea of kathedraal die zij verklaart te willen bezoeken, dat zij geen enkele toeristische bezienswaardigheid kent en dat zij niets kan vertellen over de activiteiten die zij in Portugal plant. Dit zijn vragen die wel degelijk verband houden met verzoeksters reisbestemming. Van verzoekster kan worden verwacht dat ze vragen kan beantwoorden over de reisbestemming die elke toerist met een minimale voorbereiding van de reisbestemming kan beantwoorden. Een manifeste appreciatiefout kan dan ook niet worden aangenomen noch kan worden vastgesteld dat verweerder te kwader trouw zou hebben gehandeld.

3.3.11. Kernpunt van verzoeksters betoog in een tweede onderdeel is dat de grenspolitie haar gsm zonder meer heeft afgenomen, dat zij hebben geweigerd kennis te nemen van de op haar gsm beschikbare digitale stukken waardoor zij in de onmogelijkheid was zich te verdedigen en haar hoorrecht werd uitgehold.

3.3.12. Uit het "*Grensverslag: onduidelijk reismotief*" dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoekster werd gehoord door de grenspolitie. Verzoekster betwist dit op zich niet. Waar zij stelt dat haar rechten van verdediging werden miskend en haar recht om te worden gehoord werd uitgehold omdat de grenspolitie zou hebben geweigerd kennis te nemen van de digitale stukken beschikbaar op haar gsm, herhaalt de Raad dat zij deze bewering op geen enkele wijze staft en dat nergens uit blijkt dat zij aan de grenspolitie aanbod stukken te tonen op haar gsm noch dat dit haar werd geweigerd. Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad van 14 september 2023 met nummer 294084 en van 20 februari 2024 met nummer 301772 merkt de Raad op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Waar verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing disproportioneel is omdat zij de onduidelijkheden in haar antwoorden laat doorwegen op haar rechtmatig afgeleverd visum, de reservaties, de terugkeergaranties, de digitale stukken op haar gsm en de contacten met een taxichauffeur die voor haar persoonlijk vervoer zou zorgen en dat verweerder van dit alles geen melding maakt, wijst de Raad op het uiteengezette in punt 3.3.5.-3.3.10. van onderhavig arrest.

Een schending van het hoorrecht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. De stukken die verzoekster bij het verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan het voorgaande. Dat verzoekster een verblijfsvergunning in China heeft, in China werkt, er is gehuwd (dit stuk ontbreekt in de stukkenbundel) staft het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf in Portugal niet. Haar vluchtgegevens, bewijs van verstoring luchtverkeer naar aanleiding van de situatie in het Midden-Oosten en een reservatie voor ophaling aan de luchthaven in Portugal doen geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen minimum aan concrete informatie kan geven wanneer haar vragen worden gesteld over haar reisbestemming. Hetzelfde geldt voor de "*Itinerary*" die zij voorlegt waarin is opgenomen welke zaken zij wenst te bezoeken in Lissabon en Portugal.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.14. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. CLAES